# Οι Παραολυμπιάδες δεν ξορκίζουν το καθημερινό «Κωσταλέξι»! (Απόσπασμα άρθρου του Θάνου Οικονομόπουλου)

**Date :** 11 Μαΐου, 2006

Η κουβέντα στη φιλική παρέα, στην οποία μετείχε και νέα γυναίκα ανάπηρη (προσβλήθηκε στην παιδική της ηλικία από πολιομυελίτιδα), είχε ως αφορμή το δημοσίευμα του Αντώνη Καρκαγιάνη σχετικά με την Παραολυμπιάδα και την ένστασή του στο να γίνεται η ανθρώπινη αναπηρία θέαμα αξιοπερίεργο ή αξιοθαύμαστο...

Οι ενστάσεις διατυπώθηκαν ως προς την **εμπορευματοποίηση της αναπηρίας** και τη μετατροπή της σε θέαμα, που μάλιστα περιβάλλεται με θεσμικό, παγκόσμιο χαρακτήρα, στο οποίο τελικά «πείθονται» να μετέχουν (εύκολος «μοχλός» η ανθρώπινη ματαιοδοξία, η διάθεση διάκρισης και προβολής - γιατί όχι και το οικονομικό συμφέρον...) άτομα που η αναπηρία τους είναι πρόβλημα ακόμη και στην πεζή τους καθημερινότητα...

Και στο σημείο αυτό παρενέβη καταλυτικά η ανάπηρη φίλη της παρέας. Μια γυναίκα που δεν έχει κατ' ελάχιστον «παραιτηθεί» από το δικαίωμά της στη ζωή, που μετέχει ενεργότατα σε κάθε είδους κοινωνική εκδήλωση (διασκεδάζοντας με εκπληκτικό χιούμορ τις δυσκολίες που αντιμετωπίζει στην εκ των πραγμάτων προβληματική καθημερινότητά της), που δεν «ντρέπεται» για την αναπηρία της, δεν την κρύβει - αλλά ταυτόχρονα ούτε την «επιβάλλει» ή την εκμεταλλεύεται. «Απλώς» τη βιώνει, και προσαρμόζεται στους περιορισμούς της...

**«Ε, λοιπόν, εμένα που ΕΙΜΑΙ ανάπηρη, αυτό το θέαμα δεν μ' αρέσει καθόλου!»**, είπε απόλυτα και κατηγορηματικά, «και σας διαβεβαιώ πως όλοι όσοι «θαυμάζουν το κουράγιο και το θάρρος των αναπήρων που παίρνουν μέρος σε

αγωνίσματα που είναι επίπονα και απαιτούν ξεπέρασμα των φυσιολογικών ανθρώπινων αντοχών, ακόμη και για απολύτως υγιή άτομα, δεν έχουν την παραμικρή ιδέα τι σημαίνει να είσαι ανάπηρος και να ταλαιπωρείς ακόμη περισσότερο το ήδη ταλαιπωρημένο και σακάτικο κορμί σου!».

Επεσε βουβαμάρα στη συντροφιά. Κυρίως, επειδή η φίλη είναι το ζωντανό παράδειγμα της αγωνιστικότητας, της θέλησης και του σθένους, της μη παθητικής και ψυχοπλακωτικής αποδοχής της αναπηρίας. «Μιλάτε, τώρα, με αφορμή την «ελληνική» Παραολυμπιάδα, για το «δικαίωμα» των αναπήρων στην κατά το δυνατόν φυσιολογική ζωή (**αν και δεν ξέρω πόσο «φυσιολογικό» είναι να τρέχει ένας άνθρωπος χωρίς πόδι, ή να κυνηγάει μια μπάλα με... κουδούνια ένας τυφλός!**), και κάνετε σαν να μην ξέρετε ποια είναι η καθημερινή πραγματικότητα για όλους εμάς τους αναπήρους, ιδίως εδώ στην Ελλάδα...», είπε, όχι καταγγελτικά, απλώς διαπιστωτικά. Και από 'κει κι έπειτα, η κουβέντα ξεστράτισε από την «Παραολυμπιάδα», κι έγινε πιο... αποκαρδιωτική.

...Εδώ στην Ελλάδα... «φοβόμαστε» (σαν «ξόρκι»!) να τους πούμε (με άλλα λόγια: να τους αναγνωρίσουμε και να τους σεβαστούμε!) αναπήρους, και τους έχουμε... μεταγλωττίσει σε «άτομα με ειδικές ανάγκες», ή ακόμη και «άτομα ειδικών δεξιοτήτων»! Εμ, με τέτοιες διαθέσεις και συμπεριφορές, πώς είναι δυνατόν να ενσωματωθούν στην κοινωνία οι ανάπηροι και κατ' επέκτασιν πώς μπορεί η πολιτεία να νοιαστεί (επί της ουσίας, όχι λόγω... επικοινωνιακών αναγκών διαφόρων «αρμοδίων» ή της υποχρέωσης να εναρμονιστεί με κοινοτικές «οδηγίες»!) για να δημιουργηθούν οι υποδομές που θα κάνουν την καθημερινότητά τους πιο βατή και εύκολη;... (Πηγή: 'ΤΟ ΒΗΜΑ', Ανεμοδείκτης)